

OBLAKI POD NAMI

Smiljan Trobiš

OBLAKI POD NAMI

Že kot otrok sem bil resen, globoko sem razmišljal o vsem, kar se je dogajalo, in ta navada mi je ostala do današnjih dni. Ko se mi podijo misli po glavi, mnogokrat strnem dogodke ali osebe v domislico, ki na kratko pove nekaj več. Te sem si v svojem pesniškem življenju vedno zapisoval.

Pričujoča knjiga je moja tretja knjiga domislic in spoznanj. Prva, *Tam so daljave čiste*, je nastajala štirinajst let, druga, *Domislice in spoznanja*, sedem let, *Oblaki pod nami* pa pet let. To že govori, da moje domislice nastajajo počasi, postopoma, korak za korakom.

Pred leti sem smučal na Krvavcu. Sonce je sijalo, vse je bilo čisto in belo, obdajal nas je mrzel zimski zrak, v njem se je čutilo veselje in zdravje. Dolino pod nami pa so zastirali oblaki, videli so se kot gladina morja, ki je pokrivalo vse pod seboj. Prešinila me je misel: V kakšnem živimo tam doli! In sem se zavedel dveh svetov, ki v njiju prebivamo: naravnega in nadnaravnega. Materialni svet narave, ki ji pripadamo s telesi, primerjam z dolino pod oblaki, in nadnaravni duhovni svet, ki ga slutim in verujem vanj, se mi vidi kot svet nad oblaki.

Naslov in vsebina knjige *Oblaki pod nami* gresta še dlje: Lahko se postavimo nad oblake. Če imamo upanje in cilj nad njimi, se bodo tudi naša pot, mišljenje in ravnanje usmerjali tja. In bomo prispeli.

Smiljan Trobiš

Največji poraz v življenju je, da postaneš negativen.

Kadar nam je ne-lagodno, se je najbolje pri-lagoditi.

Pusti in dopusti se ljubiti!

Veliko dobrega pride, ko premagam njegovo nasprotje.

Vse je relativno. Na isto stvar se lahko jeziš ali pa si zanjo hvaležen.

Ko berem pesmi, se mi vsak pesnik zdi najboljši na svetu.

Trpljenje kliče, naj ga sprejmem. Mi že pripada!

Pol trpljenja je na svetu zato, ker ljudje preozko gledamo na stvari.

Ko sem prenehal, zavedno ali ne, iskati stres in nemir, se je vse umirilo v meni.

Iz vsakega začaranega kroga se da izstopiti v Božjo smer.

Ker sem mislil, da je nekaj narobe, je res postalo narobe. Zdaj vem, da je bilo prvo in drugo prav.

Iz resničnosti spoznaš resnico ...

Mnogi ustvarjalci so dandanes bolj inovatorji kot umetniki ...

Dogajanja na svetu so odvisna od stanja naših duš.

Živim: berem knjigo, ki je ne razumem.

Ko pišeš, odpadajo luskinе s tvojega jedra.

EROS = THANATOS, AGAPE = VITA!

Včasih dobim občutek, da vsi molimo: Zgodi se moja volja, namesto da bi molili, kot je prav.

Bog, daj mi moči, da nas bom lahko prenašal!

Ves dan sem lenaril, nazadnje pa je bilo vse delo opravljeno.

Vse vodijo čisto drugačni vzvodi, kot si mislimo mi.

Moja poezija je moja ljubezen, zapisana v verze.

Pospešeno počivam.

Rahla duša se težko sprijazni s svojim telesom.

Približki temin morajo biti izgovorjeni.

Plavam iz bazena v morje.

Praznujem konec praznikov.

Največji križ je strah pred križem.

Če Bog ne bi bil milosten, bi bilo stvarjenje človeka brez smisla.

Kako zna biti majhna neumnost prijetna!

Kadar nisem sproščen, me je pol manj.

Nič ni tako tragično in težko, kot si sami večkrat predstavljamo.

Oblaki tiščijo. Morali bi biti pod nami, ne pa nad nami.

Vsakdo bi lahko uvidel, da mu je v bistvu dobro.

Včasih največ naredim, kadar ničesar ne delam.

Prej ali slej vsakogar prizadene njegov lastni malik.

Skušam videti po božje: vse pripomore k več ljubezni.

Nad seboj večkrat obupam, nad Bogom nikoli.

Kaj noriš s svojim prav? Še drugače poglej!

Morda pa je tako, kot je, še najbolj prav ...

Vsak nemir razen ustvarjalnega je brcanje v temo.

Zakaj je leva polovica mojega telesa tako žalostna? Ker je tam srce ...

Prava in resnična ljubezen ima več skupnega z žrtvovanjem kot s hedonizmom.

Ljudje ne vedo, da potrebujejo prav tisto trpljenje, ki ga prenašajo. In zato trpijo še bolj.

Mnogi ljudje razumejo samouresničevanje kot proizvodnjo svojega ega.

Včasih potrebujemo rekreacijo, včasih pa reparacijo.

Odrešeno in neodrešeno trpljenje se bolj razlikujeta kot trpljenje in užitek.

Treniram ležernost.

Počitek je najboljša re-kreacija.

Najuspešnejši v dobrem so ljudje, ki si upajo in se znajo prepustiti Bogu.

Če si umirjen, je čakanje prijetno, če ne, je grozno.

Svoje delo lahko osmislim, svoje lenobe pa nikakor ...

Kdor najprej uživa, potem trpi. Kdor se najprej trudi za dobro, kasneje užije pošteno veselje.

Prevečkrat skušamo najti srečo po bližnjici. Udari nas nazaj, ker smo hoteli užiti nezasluženo.

Notranji mir cveti kot čista tiha vesela preprostost.

Znanec je bil tako popolnoma on, da zame ni bilo prostora ...

Svetniki trpijo in delajo čudeže. Pesniki pa tudi trpimo in delamo pesmi.

Zgodovine ni, ker vse mine.

Mnogi moški se bolj bojijo svojih žena kot Boga.

Svoboda je v distanci.

Nekateri mislijo, da živijo po navdihih, pa živijo po nagonih.

Večer. Zdaj bom največ naredil, če bom počival.

Bog, jaz te ljubim kljub temu, da trpim, ti pa mene ljubiš kljub temu, da grešim.

Kako naj počivam, ko me prav počitek najbolj utruji?

Lenoba je pretiravanje s počitkom.

Svobodna ljubezen usužnjuje!

Tudi če ne bi bilo Boga, bi Bog bil.

Naj jim bo dobro, da nam bodo lažje odpustili!

Včasih moraš delati proti sebi, da je prav za vse.

Če bi bili tiho, bi zvedeli več.
Dobro je, da je vse drugače, kot mislimo.
Stvari služijo tako, da čakajo.
Ne bojim se biti to, kar sem. Pa se kljub temu bojim.
Preveliki smo za ta svet, zato mora vsak umreti.
Ura je neusmiljena, čas pa ne.
Če bi se vsi umirili, bi bil tu raj.
Zaupam v Boga Stvarnika, ker ima take lastnosti kot Jezus.
Vse je sveto razen zla.
Ljudje moramo iti vzporedno, da ne trčimo.
Stvarstvo ni Stvarnik, je samo njegovo delo.
Tisti, ki letijo, padejo, ko se ustavijo.
Ko trpiš, ne veš, da te čaka veselje.
Ni ti potrebno biti strokovnjak za svetost, da bi na koncu postal svet ...
Kar prihaja, je že bilo in že odhaja.
Čas lahko ustaviš le v sebi ...
Naše zveličanje ni odvisno od količine trpljenja, ampak od količine milosti.
Prenašanje vsakdanjega življenja je velika hvalnica Bogu.
Vse je dobro, ker je vse od Boga!
Največ zmorem, ko polovico opravi narava.
Raje uživam v miru kot v sreči.
Pozabljena vprašanja se vrnejo ...
Dvomim v svoj prav. Gorje tistim, ki ne ...
Ko sem razmišljal, kaj je pomembno, ni bilo pomembno nič ...

Česar ne maram, bom morda potreboval že jutri ...

Preteklost je odtekla voda reke prihodnosti.

Notranja napetost je znak pretiravanja.

Ni dovolj samo čutno, če je še tako čisto in lepo ...

Prepusti se, pa boš pozitiven in vse bo lepše!

Vse je relativno, zato vedno osrečuje ali onesrečuje razlika med preteklim, sedanjim in prihodnjim.

Sam sem stvar, pa nimam stvarnega odnosa do sveta ...

Kadar ne moreš nikamor, si že tam ...

Občutljivost boli, a tudi bolje razbira bistvo.

Dnevi so vedno vredni moje globine.

Spremenjenje srca je najtežja vaja v življenju.

Če je drug človek zame nova dimenzija, sem tudi jaz zanj.

Molitev mora biti vesela, ker se je absolutna zmaga zgodila že v začetku stvarjenja.

Če se celice ne bi čutile med seboj, ne bi nastal in obstal noben organizem. Tako je s človekom in z družbo.

Pesmi so majhni čudeži. Čudeži pa niso poceni.

Trpljenje moli bolje kot molitev.

Ko odstranjaš odvečne misli, razbiraš duhove.

Šele ko si majhen, vidiš, kako je vse veliko.

Stvari imajo zase dovolj pameti, jaz pa ne.

Navsezadnje vsak človek živi od dobrotnikov.

Včasih je dovolj že to, da se vse poleže.

Vdano potrpljenje prinaša bisere.

Če me ne bi bolelo, bi zlahka začutil druge.

Izkoriščena priložnost za dobro delo odplača veliko neizkoriščenih.

Svet ne bi ponorel, če ne bi sam hotel.

Vsaka, še tako drobna stvar, je znamenje vsega.

To je zame tako sveto, da nočem, da ima ime.

Bolj potrebujem notranji red kot zunanjega.

Ni prav, kar razmišljam jaz, ampak kar reče Bog.

Toliko trpim, da je Nič moj malik.

Vse, kar doživim, je zame filozofsko vprašanje.

Naša etika odloča o naši osebni usodi, pa tudi o usodi družbe.

Ne bojim se Jezusa. Bojim se sebe.

Vse stvarstvo napreduje v smeri popolne in vseizpolnjene ljubezni.

Ne zruši se ti svet, ampak tvoj malik.

Na steni imam slike svetnikov, tako so vedno sami srečni ljudje okoli mene.

Bojiš se prihodnosti: kaj ne potrebuješ očiščenja?

Povej mi, Nebo, ali naj grem po poti naprej ali nazaj?

Bolje je razmišljati o Jezusovi veličini kot o svoji bedi.

Uspeh pripravi veselje, najlepše pa je, če je uspeh veselje drugih.

Svet je preveč omejen, da bi se mu lahko dobro godilo.

Premalokrat sedemo k Bogu, ki je povsod in je vedno z nami.

Bolni del telesa sprost in izroči Bogu. Bolje ga bo ozdravil kot tvoja krč in strah.

Ko sprostiš telo, mu daš s tem vedeti, da ga imaš rad.

Dokler bom odpuščal, moji duši nič ne morejo.

Velik križ bi bil, če ne bi imeli vsak svojega križa.

Zakaj razmišljaš? Vse je bilo že povedano in še več povedanega je bilo v zamolčanem.

Možnost za srečo: Poboljšanje in spreobrnjenje.

Trudim se počivati.

Vračunal je naš padec in ga imenoval srečni greh – po njem se je namreč povečala milost in ljubezen na naši poti relativnega, ki se bo končalo v absolutnem dobrem, kakor je bilo v začetku.

V mladosti se iščeš, pozneje pa ugotoviš, da je dovolj, da se sprejemaš ...

Včasih začnem počivati tako, da grem delat ...

Premikam se počasi, da bo čas tekel hitreje ...

Sreče ni treba iskati. Jo že imamo. Treba jo je le prepoznati.

Velikokrat zvezujemo stvari, ki jih ne bi smeli. In nas potem to po nepotrebnem boli.

Užitki sprožajo trpljenja.

Uživaštvo je bedaštvo.

Kadar si slabe volje, prenehaj razmišljati.

Narobe je samó mišljenje, da je vse narobe ...

Bojim se pretirano žalostnih in pretirano veselih ljudi.

Koliko pretrpimo zaradi svojih napačnih prepričanj!

Nič, kar ni Bog, ni niti bog.

Še vedno je bilo potem bolje.

Marijo prosimo za pomoč, ona pa nam pomaga še drugače, kot si sami predstavljamo ...

Prepuščanje sebe in vsega Bogu pomeni, da nočeš s svojo svobodno voljo motiti njegovega delovanja.

SPREMNE BESEDE

MED SVETOSTJO IN NEMIROM

Od vsega mi je skoraj najteže pisati o aforizmih, mislih, bonmotih, presojah, pregovorih – zdijo se mi kakor ogrlica v predalu, ki se ji je strgala nit, in ko ga odprem, bežijo biseri na vse strani hkrati. Tudi pri Trobiševih se mi je zgodilo tako. Misel obarva vsakega na svoj način, jim da velikost, besede dajejo vsakemu telo, poanta vsakemu svojo luknjico, iz katere je ušla nit. Očaran sem nad raznovrstnostjo in vendar jih moram brati tako, da vidim v njih celoto in ne le možnost paberkovanja.

Pri Trobiševih sodbah in presojah, kamor jih uvrščam v tej zbirki največ, je zelo izrazito versko-miselna tematika. Uvrstil sem jih v skupino, ki sem ji dal ime »poimenovanje svetega«. Približno četrtnina je takšnih. Morda je to najbolj zgoščen premislek o tem, kaj sveto in božje pomeni zanj (in hkrati za tisto, kar je človeško), od vseh njegovih ne povsem meditativnih del. O tem namreč ne govorijo le neposredne sodbe, ampak tudi tiste, ki govorijo o trpljenju in vztrajanju. Govorijo tudi tiste o trenutnem in stalnem, pri čemer je stalno skoraj brez izjeme poimenovano kot sveto. Enako je z razmerjem med spodaj in zgoraj, med čutnim in metafizičnim, med delom in celoto, med videzom in bistvom. Pred nami vstaja svet v vseh vidnih in nevidnih povezavah, za katerega je lahko bog metafora čudovitega ustrojstva. Tukaj najdemo nekaj gnostičnih prvin, ki so zašle k nam z valom drugih miselnih svetov najprej skozi literaturo in potem tudi eksplicitno kot new age.

In prav tam, kjer se čuti dotik drugih miselnih svetov, je Trobiševo premišljevanje najbližje izvorom našega mišljenja, predsokratovski bliskoviti modrosti (na primer: Kar prihaja, je že bilo in že odhaja.), kjer se dopolnjujeta jedrnatost in vsepomenskost.

Obstaja pa tudi pomenski sloj, ki govori o »poimenovanju nemira«. Če je »poimenovanje svetega« solemno, svečano, resno, visokostilno, se v nemiru pojavljajo iskricice humorja. »Svoje delo lahko osmislim, svoje lenobe pa nikakor ...« Kot neka skrivna nit se vleče skozi sodbe in presoje nezadovoljstvo z lastnim položajem. Mir se pretaka v počitek in počitek v lenobo, zunaj pa je svet, ki brez njega gre po svoje in »Praznujem konec praznikov.« Bržkone to prihaja z zrelostjo – sposobnost ozreti se nase kot na nekaj, kar ni vedno polno visokih misli, ampak je samo človek, ki se veseli svoje človeškosti: »Kako zna biti majhna neumnost prijetna!« Če pri Smiljanu Trobišu ne bi bilo teh drobnih

radosti, bi zastal pred rokopisom v neodločnosti. Rekel bi si: Saj ne potrebuje komentarja, ko je pa vse na svojem mestu! Tako pa sem srečal še nekoga, ki ni čisto prepričan, da je lenoba počitek in da tam na mizi čaka gora dela, ki čaka, da nas bo počitek minil.

Marjan Pungartnik

OBLAKI POD NAMI - spremna beseda k mislim Smiljana Trobiša

Uveljavljenega slovenskega pesnika, avtorja številnih knjig različnega žanra, kreativnega in ustvarjalnega človeka, tokrat spet srečujemo v načinu brevisverbis.

Značilnost kratkih misli, domislic, utrinkov, hipnih vpogledov in spoznavnih »ostrmenj« je njihova kratkost. To pa ne pomeni neke izrazne redukcije ampak bolj svojski naboj. Gre torej za svojski modus dopovedovanja, ki sledi blisku in preblisku misli. Trenutki in okoliščine, mladost ali starost, vznesenost duha ali njegova potlačenost in še marsikaj drugega – vse to je samo zunanja spremljava.

Značilna kratkost v svetu literature ni nikoli motila bistrine tistih, ki take misli bero. Zapisal sem bero, da bi brali pobirajo. Od nekdanj namreč velja: *intelligentipauca*¹.

Iz zgodovine literature in filozofije vemo, da je npr. slavni Teofrast² znal izjemno duhovito in na kratko opisati vse človeške značaje. Ko jih bereš, sprevidiš, da ni kaj odvzeti in ni kaj dodati.

Kar velja za samo hipnost v nastajanju misli, prebliskov, diktov, uvidov ali kakorkoli bi jih že imenovali, pa nam najbolje ilustrira literarno pričevanje o tovrstnem ustvarjanju velikega danskega filozofa, teologa in pisatelja S. A. Kierkegaarda (1813-1855). Hipnost v nastajanju njegovih izrekov je bila taka, da je imel v vseh svojih sobanah kos papirja in svinčnik. Kjerkoli in kadarkoli mu je namreč izjemna misel prišla, jo je moral takoj zapisati. Nekaj podobnega velja tudi za znanega B. Pascala in njegove Misli³.

Pred nami so slovenske Misli našega avtorja. Dal nam je vso svobodo, da jih beremo vsak po svoje, zato jih ni razdelil po temah dopovedovanja. In svoboda nekaj šteje!

¹ Tit M. Plaut (255-184 pred Kr.).

² Gr. Theofrastos, Teofrast, filozof in botanik starega grškega sveta (371-287). Njegovi *Značaji* so, kot menijo nekateri poznavalci, nastajali hipno, ob različnih priložnostih in opazovanju, vendar so bili pozneje strnjeni v enoto. Če bi jih kdo ne poznal, ne more veljati za izobraženega, je zapisal nek sodobni literarni kritik.

³ Francoski matematik, fizik, filozof, moralist in teolog B. Pascal (1623-1662), povsod znan s svojimi *Pensées*, *Misli*, ki predstavljajo nekakšno jedro razumnega dopovedovanja.

Intelligentipauca.

Dr. Stanislav Matičič

Življenje med soncem in zemljo

Napisati nekaj o Trobiševem ustvarjanju je velik izziv. Prvič zato, ker ga dobro poznam, saj sem prebral večino njegovega ustvarjanja in se je zato na eno izbrano delo težko osredotočim in ga komentiram. Drugo pa je moj čas. Zelo rad se umaknem in kaj takega napišem, a služba in velika družina terjata svoje. Težko sem obljubil, ampak ker sem bil namenjen na dopust, sem si mu upal obljubiti.

Ko zletim z Brnika, se razbremenim in zaspim. Po kaki slabi uri se prebudim in pogledam skozi okno. Neverjetno lep pogled na oblake z zgornje strani. Tisti trenutek še pomislil nisem na Smiljanovo zbirko, ki sem jo imel natisnjeno v torbi. Občudoval sem te oblake kot kak otrok. Tako lepo tridimenzionalni so bili, doline in hribčki, raznih oblik. Izgledali so kot puhasta vata, v katero bi se kar vrgel in potopil. Zakaj ljudje od spodaj ne vidimo oblakov tako lepih, pestrih in zanimivih? Od spodaj jih navadno vidimo kot sivo grdo odejo, ki napoveduje slabo vreme in mračno vzdušje. Pa saj je logično, sem si rekel. Sonce je tisti vir, ki osvetli predmete in barve, da jih vidimo lepše. Oblaki so tako zgoraj osvetljeni in prav prijetni za pogled, od spodaj pa nam ti isti lepi oblaki zakrivajo sonce in tako ne vidimo oblik, ampak samo raven temen obok. Občudovanja bo kmalu konec. Počasi se spuščamo in prav lepo je videti oblake vedno bliže, se na njih nasloniti ... Potem pa konec romantike z oblaki. Prav ti oblaki so postali črni in prav nič prijazno so nas začeli metati gor in dol. Pa smo jih prebili in pristali v slabem mračnem vremenu.

Rad imam prispodobe in kako ob pravem času mi je bila ta dana. Smiljan nam že v naslovu poda prispodobo oblaka, ki je med Soncem in Zemljo. Človeka, ki je vpet med Bogom – virom duhovnega in Zemljo - materializma. Oblak, ki je na eni strani svetel, nežen in občudovanja vreden, je lahko na drugi strani temen in mračen. Mi smo tisti oblaki, ki nas z gornje, lepše strani opazuje Smiljan. S svojimi domislicami in spoznanji, zbranimi v tej knjigi, nas hoče vsaj za trenutek odlepiti od povprečnosti in nas postaviti nad oblake, nad ostale ljudi in nas iztrgati od samega sebe, da bi videli sijaj in lepoto bivanja na eni strani in mračnost na drugi. Vsakdanjik nas premetava med ostalimi oblaki in ob raznih situacijah povleče malo dol in malo gor. Najlepše izgledamo na tisti strani, ki je nastavljena Soncu in samo pravi umetnik se zna odluščiti od povprečnosti in

občudovati to lepoto ter jo opisati. Vedno sem si predstavljal, da sta umetnost in lepota vzporedna pojma, pa me je zadnje čase kakšna umetnost prav lepo razočarala. Smiljan me ni, njegov občutek za poezijo, ki je po mojem mnenju nad prozo, kar se tiče poskusov izražanja občutkov, je v tem delu pomešan z izkustvenimi in praktičnimi nasveti za tvoj in moj vsakdan. Ko berem te njegove verze, me premetavajo iz razpoloženja v razpoloženje. Iz veselja v žalost, iz smeha v otožnost, iz mirnega toka v vrtinec. Če ne bi avtorja osebno poznal, bi si mislil, da je norec, ki hoče z bralcem čustveno manipulirati. Ampak to je Smiljanovo življenje, dinamična uravnovešena bipolarnost, brez odločilne izkustvene kontrole, ki jo potrebuje naš begavi in zaletavi pohlepni svet. Tisti, ki ga pozna samo na zunaj, bi si mislili, da hoče s to izdajo nekako smiselno uravnati našo prihodnost. Toda če se potrudimo razbrati njegove osnovne zloge, vidimo, da vsebujejo izjemno drzno eshatološko vizijo sveta na eni strani in visoko stopnjo življenjske neposrednosti in realizma na drugi.

Dragi bralec, še posebno ta njegova izdaja domislic in spoznanj ni namenjena branju od začetka do konca, kakor sem se je lotil jaz. Večkrat jo vzemi v roke in odpri na naključni strani in pogled naj se ti ustavi na naključni misli. Ugotovil boš, da je bila prav ta misel napisana zate tisti trenutek. Smiljan nam s svojo nadnaravno razsežnostjo, razpeto med Bogom in človeško eksistenco, v njegovem referenčnem okvirju, ki presega ujetost prostora in časa, aktivira upanje in vrsto čisto praktičnih stališč oz. drž, katerih skupni imenovalec in koren je L(1)jubezen.

Andrej Špes

O PESNIKU SMILJANU TROBIŠU

Rojen je 2. 11. 1956 v Novem mestu, tu je tudi zaključil gimnazijo leta 1975. Študiral je medicino na Medicinski fakulteti v Ljubljani. Diplomiral je na Pedagoški akademiji v Ljubljani. Po poklicu je predmetni učitelj kemije, biologije in angleščine. Od leta 1999 ima status svobodnega ustvarjalca na področju kulture – književnika. Je član Društva slovenskih pisateljev. Leta 2005 je prejel Trdinovo nagrado Mestne občine Novo mesto za uspehe na kulturnem in literarnem področju. Živi in ustvarja v Novem mestu.

Objavljati je začel že v gimnaziji v glasilih Stezice in Izvestja ter v Dolenjskem listu, nato v literarnih revijah in časopisih: OtočjeO, Oznanjenje, Rast, Literatura, Znamenja, Revija 2000, Pesniška tribuna, Tretji dan, Mentor, Družina, Apokalipsa, Letni časi, Park, Ognjišče, Vsesledje, Vpogled, Poetikon, Primorska srečanja, Locutio, Prijatelj, Zvon. V revijah objavlja tudi eseje.

Sodeloval je v skupnih projektih Literarnega kluba Dragotina Ketteja v Novem mestu in s poezijo v katalogih slikarjev in likovnih monografijah. Izdal je pesniško likovni zbornik *Prelevi slik, besed in oblik*. Sodeloval je v zbornikih molitvene poezije in v mednarodni antologiji haiku poezije. Izdal je zgoščenko ljubezenskih pesmi. Zastopan je v antologiji *Novomeška knjiga* urednika Milčka Komelja. Izdal je zbirko poezije v prozi in reflektivnih tekstov ter domislic in spoznanj *Tam so daljave čiste* ter izbor izrekov *Domislice in spoznanja*. Sodeloval je v zbornikih slovenskega aforizma.

Izdal je tri zbirke meditacij *O lepoti krščanskega življenja* in zbirko molitev *Ko tišina me objame* ter križeva pota *Mali križev pot* in *Mali križev pot z vstajenjem*.

Napisal je tri knjige o kreativnem pisanju: *Živeti s pisanjem*, *Pisanje kot terapija* in *Kako naj povem?* Objavljenih ima več elektronskih knjig, nekatere s prevodi v tujih jezikih, pri različnih založbah.

Izdal je naslednje samostojne pesniške zbirke: *V modro* (1994), *Srečanja* (1995), *Očiščeno jutro* (1998), *Dan je globok* (2002), *Ti si meni dar* (2004), *Zaveza* (2004), *Košček neba med vejami* (2006), *Beli krog* (2006), *Po lahki teži hrepenim* (2007), *Hvalnica lepoti* (2007), *Kakor oblaki ...* (2009), *Topli dež* (2009), *Trenutki* (2011), *Sreča tišine* (2012), *Tiha želja* (2012), *Zatišje* (2013), *Trepet* (2013), *Dialog* (2014), *Spreminjanja* (2014), *Pod zasviti zvezd* (2015),

Meander (2015), Nad besedami je nebo (izbrane pesmi, 2016), Prelepi večer (2017), Oboki tihe svetlobe (2017), Tančine (2018), Plivkanja (2018).

*Smiljan Trobiš, Lebanova 35, 8000 Novo mesto
smiljan.trobis@guest.arnes.si
GSM: 040 524 869*

Smiljan Trobiš
OBLAKI POD NAMI

Slika na naslovnici: Boris Štrukelj, Ljubezen – pogled na Bovec, off lito, 45x30cm,
1999

Spremljene besede: Marjan Pungartnik, dr. sc. Stanislav Matičič, Andrej Špes

Založba: Spes, Ljubljana, 2019

Izdalo: Kulturno društvo Severin Šali, Novo mesto

Oblikovanje in tisk: ART 32, d. o. o., ŠPES, grafični studio, Novo mesto

Prva izdaja

Naklada: 300 izvodov